

Раф. Поповъ

Начало на скотовъдството

Какъ предисторическия човѣкъ станалъ скотовъдецъ

Преди много десетки хиляди години човѣкъ не е живѣлъ така, както сега. Тогава нѣмало държава, нѣмало градове и села. Малки групички хора скитатъ отъ едно мѣсто на друго, за да дирятъ удобни мѣста, гдето могатъ да се подслонятъ. Голѣма радостъ за тѣхъ ще бже, ако откриятъ една пещера. Въ нея оставатъ за по-дълго време, ако нѣкои причини не ги заставятъ да я напустнатъ. Една отъ главнитѣ грижи на тия далечни наши предходници била да си намѣрятъ хрѣча.

Ровятъ въ рохкавата земя и падналиѣ листва да дирятъ червеи, ларви и насѣкоми; изваждатъ отъ земята луковици, голии и коренища; хващатъ дребни животни (охлюви, гущери, змии, жаби); събиратъ плодоветѣ на дивитѣ растения и всичко това лакомо се изяжда. Но не винаги тази храна била достатѣчна, па и не винаги може да се намѣри. Покрие ли се земята съ снѣгъ, скриватъ ли се дребнитѣ животни, оголятъ ли се плоднитѣ дървета, гладътъ кара човѣка да се опита да хване или убие по-едро животно. Често пѣти тия опити сѣ били свързани съ опасностъ за живота, а това го навежда на мисълта да си приготви по-сигурно оржие,